

[Kirsten Jacobsen]

som går ud på, at de boligejere, som ønsker at bruge en del af deres opsavede penge til et eller andet formål – der findes sandelig også gode formål, det er ikke kun lystbåde – skal tvinges til at betale omkostninger til staten, til advokater og til alverdens ting for at få foretaget en ægtefællehandel. Det er kunstigt, det er unaturligt, og det er overflødigt. Den eneste rigtige måde, og særlig hvis man ville tænke lidt liberalt, at løse dette problem på, er ved at sige: Det er ikke statens opgave at bestemme, hvordan folk belåner deres ejendom, så længe de holder sig inden for den belåningsgrænse, som Folketinget har fastsat, og så længe det ikke har uoverskuelige samfundsmæssige konsekvenser. Den virkelige effekt af at gennemføre Fremskridtspartiets forslag er, at man vil løse de ting, som også hr. Jørgen Estrup og hr. Holger K. Nielsen egentlig gerne vil løse, nemlig omlægningen af de dyre lån, långivning til om- og tilbygninger samt give ret til rebelåning. Det vil man kunne gøre med en ganske lille tekst, og man vil undgå den diskriminering, som fortsat vil være gældende, hvis man vælger ministerens bureaukratiske forslag, ligesom man undgår, at man giver boligejerne et tilbud, som reelt ikke er noget tilbud, fordi det ikke er konkurrencedygtigt, og frem for alt vil man opnå, og det er nok ikke det mindst væsentlige, at vi ikke skal til at gå baglæns, når vi skal indrette realkreditloven, så at den bliver forståelig med enkle og ens lånegrænser, som også kan bruges, når vi kommer i det indre marked, så vi undgår at få nogle kunstige lånegrænser og kunstige lån, som man derefter skal til at forholde sig til.

Jeg håber, at Boligudvalgets flertal og derunder også boligministeren og regeringen er til at få i tale under udvalgsarbejdet, således at det forslag, der bliver vedtaget her i huset, bliver ordentligt både teknisk og indholdsmæssigt. Jeg håber ikke, at vi skal ud og forsvare noget, som kun er udtryk for en centralistisk tankegang om, at det er bedst, når staten bestemmer. Jeg synes, man skal vise boligejerne den tillid, at de selv kan få lov til at bestemme, hvordan deres ejendom skal finansieres. Dette Folketing har generet boligejerne i årevis med det ene overgreb efter det andet, og der er ingen boligejer med fornuft i hovedet, som opfører sig uansvarligt. De fleste boligejere sidder oven i købet med en frygt for, at Folketinget

kunne finde på at reducere deres rentefradragsret yderligere og dermed gøre deres boligudgifter endnu større. Det er tankespind i teoretisk økonomiske hjerner at male disse skræmmebilleder, som hr. Jørgen Estrup nævnte heroppefra, de har ikke bund i virkeligheden, og billederne deles ikke af dem, som skulle have forstand på de dele i det praktiske liv.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jeg synes, fru Kirsten Jacobsens irritations-tærskel er lidt lav i dag. Jeg gjorde faktisk ikke andet end at påpege, at der var visse problemer med at forstå, hvad det var, Fremskridtspartiet egentlig gik ind for. Det affødte så bemærkninger om vrøvl, skræmmebilleder og andre ting. Dem lever jeg med, men jeg synes stadig væk, vi står tilbage med det problem, at fru Kirsten Jacobsen under debatten i dag ikke som så mange gange før brugte ordene »realkreditinstitutternes uansvarlighed«, og jeg tror, nogle af os kan huske en hel sommer, hvor det gik på den melodi, og i hvert fald kan jeg fra KD's generalforsamling og alle mulige andre steder huske »realkreditinstitutternes uansvarlighed«. I dag er der overhovedet ikke én bemærkning i fru Kirsten Jacobsens forslag om det, nu skal de bare have lov at slås om markedsandele; det hænger ikke sammen. Hvis jeg tegner skræmmebilleder og laver skrækkampagner, er det altså ikke mod realkreditinstitutterne, for det gør fru Kirsten Jacobsen meget bedre end nogen anden, men højst mod Fremskridtspartiet.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg er ked af, at jeg ikke kunne efterkomme det løfte, jeg gav før om, at det var sidste gang, jeg skulle prøve på at forklare hr. Jørgen Estrup det.

Fremskridtspartiet og jeg har den samme opfattelse af realkreditinstitutternes uansvarlighed, som vi havde før. Når man skal angribe den uansvarlighed, kunne man gøre det ved at indskrænke operationsmulighederne for realkreditinstitutterne. Man kunne forbyde dem at drive ejendomsmæglerkæder, man kunne forbyde dem finansielle fusioner med alverdens